

Apocalipsi now casolana

Un bon matí, cap allà a les vuit, estava jo trucant a la porta d'una clienta amb la que havia quedat per pintar-li una habitació.

Riiiiing..., ring, ring, riiiiing... Vaig insistir...

Es va obrir la porta de cop. Al darrere hi va aparèixer una dona embolicada amb una bata de buatiné i sabatilles amb borla de retaló, i amb cara de llit. Fins aquí, deixem-ho en una escena prou normal. Però em va passar la son de cop, quan tot just al darrere del cap despentinat de la senyora va emergir, de sobte, un ens volador que, abans de poder identificar el què era, ja m'estava atacant el cap a picossades.

Instintivament vaig abaixar el cap tot fugint cap endavant, fins que vaig trobar aixopluc posant-me a sota d'una gran pantalla d'un llum de peu que hi havia al fons del saló. La pobra dona corria esverada al meu darrere tota cridant:

—Perdoni!, perdoni!... No ho havia fet mai!, no ho havia fet mai!...

L'atacant va resultar ser un musculat i enfurismat lloro tropical, que no sé si els vius colors que lluïa eren del seu natural, o a resultes de la absurda i sobèrbia emprenyamenta que duia a sobre, per culpa d'un mal despertar.

27.abr.2018 José Antonio (JAPA) i Enric Ybars